

Et TEMA fra www.dreieskiva.com - Roald's rom i rommet

Når Jesus skriver sitt testamente

Roald Kvam © 2008

Prekentekest: Joh 17:24-26.

Mennesker skriver sitt testamente for at de kan gi til kjenne sin siste vilje for sin familie og verdier. Hvor skal barna bo? Hvordan skal verdier fordeles? Hvem skal forvalte hva?

Vi står i siste del av Jesu Yppersteprestelige bønn, i Joh 17:24-26. Vi har stått i den unike posisjon at vi har fått se og lytte til når Jesus ber til sin Far i himmelen. Og her, ved siste del av bønningen, får vi høre Jesu "skrive" sitt testamente.

"Far, jeg vil..."

Jesus vet han skal avslutte sin tjeneste og forlate sine disipler for å fare til sin Far i himmelen. Han vet hva arv er. Han etterlot seg ikke mye av det verden vurderer som verdifullt. Jesus sa: "Revene har huler, og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til." (Matt 8:20). Jesus samlet ikke på det samme som verden vurderte som viktig. Men Jesus har likevel en formidabel arv for sine, han har høye tanker for dem og Han "skriver" dem i sitt testamente: "Jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er."

Jesus vet han skal til himmelen. Han sier altså: "Far, jeg vil at de du har gitt meg, skal være hos meg i himmelen!" Det er sterkt! Mens Jesus står overfor sin egen død, er han fullt fokusert på sine etterfølgere, at de ville fortsette å følge Ham – og nå hjem. Jesus ønsker at vi skal være der Han er. Han ønsker det så dypt i sitt hjerte at han i bunn og grunn gjør det til summen av sitt testamente.

Jesus visste at disiplene stod der sammen med Ham, at de så og lyttet mens Han snakket med sin Far i himmelen. Jesus lot dem lese testamentet før Han la ned sitt liv for dem. Kan det være et forbilde i dette? At Jesus vil at vi skal gjøre det same? Sannsynligvis har mange av oss allerede snakket med Faderen om evigheten, ordnet vårt åndelige testamente liksom. Men har vi gjort det kjent for våre nærmeste? Har vi latt dem høre, fra vår munn: "Far, jeg vil at de du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, med deg i himmelen!"

Mulig mange i våre familier vet at vi er på vei hjemover, til Himmelen. Jeg håper det! Men kanskje vi skal gjøre likesom Jesus, nemlig å samle våre nærmeste og si noe slikt som dette: Jeg vil at du skal vite at jeg har allerede ordnet mitt testamente. Når mitt liv på jorda tar slutt, tar jeg bolig i himmelen. Jeg er glad i deg og unner deg alt godt! Men mer enn penger, eiendom eller andre eiendeler, så er det mitt dypeste ønske for deg at du får bli med meg til Himmelen."

Vi sier det klart til våre barn, hjemme hos oss: "Vi er på vei til himmelen. Vi vil gjerne at dere blir med oss til himmelen." Vi trenger å si det, selv om de er frelst. Og vi trenger det MER om de ikke er på hjemveien, sammen med oss. Jesus lot sin åndelige familie vite at han ville ha dem sammen med seg i Himmelen. Vi kan gjøre det samme overfor dem vi er

glad i.

"Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet..."

Disiplene visste at Jesus var annerledes, av Gud. De forsto at han var "spesiell", men det fikk aldri se Ham i sin fulle herlighet. Det nærmeste, i Det nye testamente, var vel når Peter, Jakob og Johannes fikk se Ham "forklaret" ved en anledning, på et fjell hvor Han møtte Moses og Elias og samtalte om lidelsen og døden som lå foran Ham (Matt 17:1-9).

Det nærmeste noen kom Herrens herlighet i Det gamle testamente, var Moses som ba om å få se Gud. Gud sa at intet menneske kan se Gud og leve (2M 33). Men Gud gjemte Moses i en sprekke i klippen og dekket ham med sin hånd til han var gått forbi – og han lot Moses se sin herlighet, bakfra.

Jeg tenker at det som vil sprengre alle våre tanker om Herren, er den dagen, i himmelen, da Jesu bønn møter bønnesvaret og vi får se Herrens herlighet, ansikt til ansikt. Det vil forandre oss, ifølge Bibelen, fra herlighet til herlighet.

Vi får erfare noe av det, allerede her på jorda, når vi fester vårt blikk på Bibelens bilde av Jesus. Da formes vi, ved Den Hellige Ånd, til et liv i Hans lignelse (Rom 8:29, Kol 3:1-5). Vi får aldri fullkomment gjenspeile Jesu bilde her i verden. Men vi kan, ved Ordet og Ånden, gi verden lys godt nok til å se at de ikke er på hjemveien. Og lys godt nok til å finne veien som går hjemover.

"Og jeg har kunngjort ditt navn for dem, og skal fortsatt kunngjøre det, for at den kjærlighet som du elsket meg med, skal være i dem, og jeg i dem."

Jesus har latt sine disipler bli kjent med Gud, Faderen. Og Jesus vil fortsatt gjøre det. Også i dag. Ved Ordet og Ånden.

Jesus har et klart mål med å gjøre oss kjent med Gud, Faderen. Han vil at den kjærligheten som Faderen elsket Jesus med, skal være i dem! Det er den kjærligheten som kjennetegner den som går med Jesus hjemover. Og det går dypere: Jesus skal være i oss.

Jeg har ikke tankebygninger som kan romme dette: Jesus er gått foran meg, til Himmelen. Jesus vil at jeg skal være der Han er. Jesus ber Faderen sende Den Hellige Ånd for å bo i meg og føre meg hjemover mens Han former mitt liv til et liv i Jesu lignelse. Så langt følger jeg med, tenker jeg, men så sprenges rammene: Jesus selv skal være i meg! Jesus har gitt meg kjennskap til Faderen, og vil fortsatt gjøre det – fra himmelen der oppe og fra hjerte mitt, her inne.

Jeg forstår det ikke, men det ligner på noe profeten Jesaja fikk forteller, om Guds dobbelte adresse: "For så sier Den Høye, Den Opphøyede, han som troner for evig, han som bærer navnet Hellig: I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden, for å gjenopplive de nedbøydets ånd og gjøre de sønderknustes hjerter levende." (Jes 57:15).

Når Jesus lar oss oppdage Guds ord, som Guds ord, må vi velge: Opprør eller omvendelse. Når vi omvender oss – erkjenner og ber og bekjenner – så tar Jesus bolig i

våre hjerter, ved sin Ånd. Så er vi ikke lenger et menneske, men "Guds menneske" (2Tim 3:16-17). Vi bærer Guds Sønn i våre hjerter. Jesus er der vi er. Og Han er der slik Han er. Han vil gjøre våre hjerter og våre liv til et tempel, en gudstjeneste som retter andre menneskers oppmerksomhet til Gud, vår Far i himmelen (Rom 12:1-2).

-- -- --

Vi har studert Herrens bønn i Joh 17, der Jesus ber til sin Far i himmelen. Vi har stått sammen med hans disipler, og lyttet. Vi har fått se dypt inn i Jesu hjerte, lengsler og drømmer, visjon og verdier. Vi har lært viktige lekser. Vi er ikke lenger de samme. Enten er vi gått lenger i opprøret. Eller vi tenker større og lever nærmere. Det er en ting jeg, kanskje mer enn noe annet, håper at vi bærer med oss fra bønnemøte med Jesus i Joh 17:

Det er tid for bønn!

At Menigheten blir det den er tenkt å være.

At familien vår samles i himmelen.

At ufrelste mennesker som vi omgås kan få omvende seg og bli med oss på hjemveien.

At vi får ha det samme forholdet til Faderen, som Jesus har. Og det kommer av bønn, av at vi snakker med Faderen og at vi snakker sant om oss selv.

